

Sygn. akt III Kow.168/16el

POSTANOWIENIE

Dnia 02.03.2016r.

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO w Słupsku Witold Galewski

Protokolant sekr. sądowy Wojciech Kazaniecki

przy udziale Prokuratora Rejonowego w Człuchowie Tomasza Klukowskiego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Zakładzie Karnym w C. wniosku **skazanego Z.P.s. P.**

o zezwolenie na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego

na podstawie art.6 ust.1 pkt 2 oraz art.6 ust.3 ustawy z dnia 7 września 2007r. o wykonaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz.U. z 2010r. Nr 142 poz.960) w zw. z art.14 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r. poz.396)

postanawia:

odmówić skazanemu Z. P.s. P. i L., ur. dnia (...) w P., nr PESEL (...) zezwolenia na odbycie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 22.10.2014r., sygn. akt II K 640/14 za czyn z art.157§1kk, art.193kk, art.207§1kk, art.11§2kk **poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego,**

UZASADNIENIE

Skazany Z.P.wystąpił z wnioskiem o udzielenie mu zezwolenia na odbycie kary poza zakładem karnym, w systemie dozoru elektronicznego. Wniosek swój uzasadnił tym, iż chciałby podjąć zatrudnienie, aby płacić alimenty, ukończyć szkołę oraz utrzymać dobre kontakty z rodziną.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.6 ust.1 pkt1, 2 ustawy z dnia 7 września 2007r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego można udzielić wobec skazanego, któremu orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą jednego roku, a nie zachodzą warunki przewidziane w art.64§2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), zwanej dalej "Kodeksem karnym" oraz jest to wystarczające dla osiągnięcia celów kary.

W przytoczonym art. 6 ust.1 pkt 2 Ustawy znajduje się bezpośrednie odwołanie do treści art.53§1kk tj. celów kary w zakresie prewencji indywidualnej.

Z opinii Dyrektora Zakładu Karnego w C. z dnia 11.02.2016r. wynika, że skazany od dnia 4.01.2016r. odbywa karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w P. sygn. II K 640/11. Wyrok uprawomocnił się w dniu 30.10.2014r. Zatem, zostały spełnione przesłanki wynikające z art.14 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r. poz.396).

Z wyroku wynika, że skazany w okresie grudnia 2010r. do września 2012r. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną powodując ustalone obrażenia ciała (art.207§1kk i art.157§1kk w zw. z art.11§2kk oraz art.193kk). Z postanowienia z dnia 3.09.2015r. w przedmiocie zarządzenia wykonania kary wynika, że skazany w okresie próby popełnił kolejne

przestępstwo. To oznacza, że skazany nie jest sprawcą przypadkowym który także nie potrafił docenić zastosowanego wobec niego środka probacyjnego.

Za takim stanowiskiem przemawia ustalona karalność. Z informacji z Krajowego Rejestru Karnego wynika, że skazany był 10-krotnie karany, w tym 3-krotnie za przestępstwa z użyciem i groźbą użycia przemocy.

Skazany jest recydywistą penitencjarnym, bowiem w dniu 8.06.2004r. opuścił zakład karny po uzyskaniu warunkowego zwolnienia. Kolejne przestępstwa popełnił w okresie od grudnia 2010r. do września 2012r. i w dniu 7.06.2013r.

W wywiadzie kuratora podkreślono, że skazany ma możliwość zamieszkania u swojej dziewczyny a przed osadzenie w zakładzie karnym pracował zarobkowo.

Postawa skazanego w okresie izolacji nie uzasadnia uwzględnienia wniosku. Skazany raz korzystał z nagrody regulaminowej, nie był karany dyscyplinarnie. W relacjach ze współosadzonymi jest zgodny. Wobec przełożonych prezentuje właściwą postawę.

Zatem, skazany jedynie poprawnie poddał się karze, co jest obowiązkiem każdego osadzonego. Nie jest to wystarczające do uwzględnienia wniosku. Bierna, niczym szczególnym nie wyróżniająca się postawa skazanego w toku odbywania kary nie uzasadnia przyjęcia, że w jego osobowości doszło do trwałej, pozytywnej zmiany uzasadniającej przyjęcie, że w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego.

W tych okolicznościach, zdaniem Sądu mając na uwadze dotychczasowe zachowanie i postawę skazanego, jego ustaloną karalność, istniejący w przeszłości problem alkoholowy oraz brak aktywności w procesie resocjalizacji należy stwierdzić, iż dla osiągnięcia celów kary celowy jest dalszy pobyt skazanego w warunkach izolacji.

Zważywszy więc na powyższe okoliczności wniosek skazanego o udzielenie mu zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego należy uznać za bezzasadny.

Z tych też względów, postanowiono jak wyżej.